Írta: Ravasz József
2011. január 01. szombat, 13:13 - Módosítás: 2011. január 01. szombat, 13:46

Boldog, szerencsés új esztendőt minden kedves olvasónknak! – írom le a begyakorolt mondatot, miközben az ünnepek után jó néhányunknak ismételten húznia kell “egyet” a nadrágszíján. És mi megtesszük! Még egyet húzunk rajta, s aztán még-még…

Semmi baj. Az “ünnep”, az azért minden otthonba beköltözött (belopta magát) még akkor is, ha fillért fillérre rakosgattunk, hogy gyermekeinket, ismerőseinket, kedvesünket megajándékozhassuk szívünk melegével.

Elmúltak az ünnepek. Az otthonok ablakán jégvirág. Meddig kell még ilyen bizonytalanságban élnünk? Igen, meddig?! Ki (kik) a felelős (felelősek) mindezért? Vádolunk, gyanúsítgatunk. Kínpadot emlegetünk. Bosszúról álmodunk. Energiánkat intrikák barkácsolására használjuk, s így akarunk győztesként, büszke testtartással végigvonulni a “főutcán”!

Boldog új esztendőt! A “közéletben”, többnyire ugyanazokkal az “elvtársakkal” lehet-e remélni bármit is? A köpönyegforditás fogalma már közhely. Hallani sem bírom, még sem szabadulok tőle: követ, szembe jön velem az utcán. Bátor, elszánt partizánként fegyvert szegez rám! Segítségért kiáltok. Az emberek pedig mosolyognak: Uram, jól van? Jól szemügyre vesznek, hogy vajon pontos találat ért-e?

Hát igen. Az “optimizmusomat” nem lehet szitává lőni. Igaz, körülöttem már kevés “álmadár” énekel. De azért semmi baj: van egy-két csodálatos, szép, okos madaram! Ők idegen partokról érkeztek – és mégsem! Elhozták számomra az “igazi” szabadságérzetet. A tekintetük, az ívelésük tett (tesz) azzá – amivé! Kedves madarak…

Ma már érthetek madárnyelven! Értem, hogy amikor a “tehetség” állampolgári erénnyé lesz, fészkeinket majd a tiszta égbolt fénye ragyogja be…